

БЕЗБОРОДЬКО Олег Анатолійович (03. 04. 1973, Київ) — композитор, піаніст, педагог. Кандидат мистецтвознавства (2010), доцент (2018). Премії імені Л. Ревуцького (2008), імені М. Лисенка (2017), імені Б. Лятошинського (2026). Член НСКУ (2006). Лауреат та дипломант міжнародних конкурсів піаністів імені С. Людкевича (Торонто, 1995), імені Дж. Ходжиз (шт. Каліфорнія, США), імені М. Лисенка (обидва — 1997) та композиторів «Gradus ad Parnassum» (2005; обидва — Київ), «San Sebastián Symphony Concours» (Лондон, 2025). Закінчив Національну музичну академію України (Київ, 1998, кл. фортепіано *І. Павлової*; 2006, кл. композиції *Г. Ляшенка*) та аспірантуру при Консерваторії м. Невшатель (Швейцарія, 2002; керівник — С. Деферн). Удосконалював майстерність у піаністів П. Бадури-Шкоди (Австрія), Н. Фішер (Велика Британія), Ч. Розена (США), Н. Штаркмана (РФ). Від 2002 працює у Національній музичній академії України: від 2019 — професор, від 2022 — завідувач кафедри спеціального фортепіано. Водночас член оргкомітету «Київ Музик Фесту» (від 2023) та художній директор фестивалю «Київські музичні прем'єри» (2023—25). Виступав соло, у супроводі оркестру та в складі камерного ансамблю в багатьох містах України, а також у Швейцарії, Великій Британії, Франції, Канаді, США, Польщі, РФ, Естонії,

Німеччині. Перший виконавець творів українських композиторів, зокрема В. Сильвестрова, В. Бібика, О. Щетинського, Ю. Іщенка, В. Польової, З. Алмаші, О. Войтенка, В. Вишинського. Твори Б. звучать на українських та міжнародних музичних фестивалях, публікують видавництва «Музична Україна», «Musica Ferrum», «Pan Verlag», видають на компакт-дисках в Україні, Литві, США, Канаді, зокрема компанія «Naxos» 2020 випустила диск із прем'єрним записом «Концертино» В. Сильвестрова за участі Б. та Литовського симфонічного оркестру під керівництвом К. Линдон-Джі.

Основні твори

для симфонічного оркестру — «Симфонія бажань» (2006), «Шлях до Канева» (2014—16), «Carpe Diem» (Якби Бетховен жив в Одесі)» (2020), «Ода Неподоланим» (2021), «Симфонія Незламності» (2024), «Peine del Viento» (2025); концерти — для скрипки з духовим оркестром (2011), для флейти з камерним оркестром (2013), для фортепіано в чотири руки та струнного оркестру — «Сталь. Фіалка. Лють» (2024); для скрипки соло — «КОММОС» пам'яті Б. Которовича (2009); для фагота, скрипки і струнного оркестру — «Concerto grosso ma non molto»; для струнного квартету — «Ліхтар» (обидва — 2011); для скрипки, віолончелі та струнного оркестру — «Concerto Luminoso» (2016); для скрипки та фортепіано — «Голосій-соната» (2020).

Основні праці

Музична естетика нового часу: про вплив рідної мови на національну музику // Вісн. Держ. академії керів. кадрів культури і мистецтв. 2013. № 1; Взаємодія композиторських і виконавських засобів виразності в Другій сонаті-баладі Бориса Лятошинського // Наук. вісн. Нац. муз. академії України. К., 2018. Вип. 122; Національний образ фортепіано // Fine Art and Culture Studies. 2023. № 3; Stylistic Origins of Chinese Pianism // Studia Universitatis Babeş-Bolyai Musica. 2024. № 1.

Рекомендована література

1. Перцов М. Композиторський стиль Олега Безбородька: візії постмодерну // Культура і сучасність. 2019. № 1.

О. В. Спренціс

Бібліографічний опис:

Безбородько Олег Анатолійович / О. В. Спренціс // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2026. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-893067>

2001–2026 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).